

ת"פ (חיפה) 18046-02-22 - מדינת-ישראל נ' פלוני

ת"פ (חיפה) 18046-02-22 - מדינת-ישראל נ' פלונישלום חיפה

ת"פ (חיפה) 18046-02-22

מדינת-ישראל

נגד

פלוני

באמצעות עו"ד מוטי לוי (סנגוריה ציבורית)

בית משפט השלום בחיפה

[17.07.2024]

בפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

הכרעת - דין

בפתח הכרעת הדין הנני מודיע, כי החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מביצוע עבירת איומים, והחלטתי

להרשיעו בביצוע עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג.

כתב האישום

1. כתב האישום שהוגש כנגד הנאשם מייחס לו ביצוע שתי עבירות: תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בן זוג -עבירה

על סעיפים 380 + 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), ועבירת איומים -עבירה על סעיף 192

לחוק העונשין.

2. בהתאם לעובדות כתב האישום, במועד הרלוונטי לאישומים היו הנאשם והגברת א"מ (להלן: "המתלוננת") גרושים

ולהם 2 בנות בגילאי 3 ו-5 שנים (להלן: "הבנות"). ביום 20.8.21, בשעה 09:55 או בסמוך לכך, ברחוב ... בחיפה,

בסמוך לכניסה לבניין בו מתגוררת המתלוננת, ובעוד הנאשם לוקח את הבנות לרכבו, החלה המתלוננת לתעד

באמצעות הטלפון הנייד את הנאשם, וכשהוא הבחין בכך, רץ לעברה ואמר לה: "את מצלמת אותי? יא בת זונה, אני

יהרוג אותך", הפיל את המתלוננת ארצה, שכב עליה והחל לתת לה אגרופים בכל חלקי גופה, תפס בידה השמאלית,

עמה אחזה את הנייד והטיחה ברצפה, עד שהמתלוננת שחררה את הנייד, והנאשם משך אותו מידה ועזב את המקום.

3. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלוננת שפשופים שטחיים במרפק ובברך שמאל, וכן נפיחות קלה, רגישות

בקרסול ימין והגבלה קלה בתנועה.

4. בתשובתו לכתב האישום, כפר הנאשם בביצוע העבירות המיוחסות לו, והוסיף שהוא אכן נפגש עם המתלוננת במקום ובמועד הנתענים בכתב האישום, והוא אכן לקח את הבנות לרכבו, אך לא תקף את המתלוננת ולא איים עליה. לדברי הנאשם, כפי שאלה עלו בסיכומי סנגורו, המתלוננת עזרה לו להכניס את הבנות לרכב, ואז לקחה את מפתח הרכב והחלה לצלם אותו, כדי ליצור פרובוקציה, כדבריו. בעקבות זאת רץ הנאשם אחרי המתלוננת, על מנת להשיג בחזרה את מפתח הרכב, והיא קפצה על הרצפה, סוככה על המפתח, והנאשם ניסה למשוך את המפתח והוא משך את הפלאפון. לא נטענו טענות זוטא או אליבי.

פרשת התביעה

המתלוננת - הגב' א"מ

5. בעדותה בפניי אמרה המתלוננת, שהיא בת 36 שנים, מורה לשפה ושילוב בחטיבת ביניים, והיא גרושה מהנאשם, ולהם 2 בנות, הגדולה בגיל 7 שנים, והקטנה בגן חובה. וכך תיארה המתלוננת את האירוע מיום 20.8.21 (עמ' 8 לפרוטוקול הדיון, החל בשורה 22):

"זה היה מזמן, זה היה ביום שישי. הנאשם היה צריך לקחת את הבנות שבת לפי הסדרי הראייה. הוא הקדים קצת. הוא ביקש ממני להוריד את הבנות ולשלוח לו ספח של ת.ז. רצה לעשות להן בדיקת קורונה אם אני לא טועה. רצה לקחת אותן למלון. באותה תקופה הוא רצה להוריד את המזונות והוא גם הצליח להוריד את תשלום המזונות. כי הוא אמר שהוא מכור לסמים ואלכוהול והוא מובטל. וכמובן שזה לא היה נכון ובשביל להוכיח את זה עורכת הדין שלי הציעה לי לצלם אותו ברכבו, היה לו תמיד רכבים חדשים, והיא הציעה לי לצלם אותו. בהתחלה היא בכלל אמרה לי לקחת חוקר פרטי אבל זה הרבה כסף. היא אמרה לי תנסי לצלם אותו. ובאותו יום בגלל שבאמת אין לי הרבה הזדמנויות לראות אותו, באותו יום כשהוא לקח אותם הוא הגיע עם רכבו, הוא עצר את הרכב ליד החניית נכים, וכשהבנות הלכו אליו אז החלטתי שאני בגלל שגם הייתי רחוקה ממנו, החלטתי שאני מצלמת אותו כי הוא בדיוק הכניס את הבנות לתוך האוטו. עשיתי כאילו שאני עושה שלום לבנות והסתובבתי, וכשהסתובבתי והתחלתי ללכת, קלטתי בתמונה שהוא מסתכל לכיוון המצלמה ותוך כדי שאני מסתכלת אני שומעת מישהו רץ, זה היה ממש בשביל לכיוון הבית שלי, אני שומעת מישהו רץ, הכל היה עניין של שניות. כשהסתובבתי לראות מה אני שומעת הוא פשוט קפץ עליי, הוא צעק "את מצלמת אותי" והתחיל לקלל אותי. הוא רצה לקחת לי את הטלפון. אני החזקתי את הטלפון חזק ביד, אני הייתי ממש מכופפת על הרצפה, זה היה אספלט, והוא היה עליי ובשביל לשחרר לי את הטלפון הוא פשוט נתן לי הרבה מכות והשתפשפתי על האספלט.

6. לשאלת ביהמ"ש "איפה המכות פגעו בגופך?", השיבה (עמ' 9, שורות 12-15):

"אני לא זוכרת. הטלפון היה ביד שמאל אם אני לא טועה. אני הייתי על הרצפה והברכיים היו על הרצפה והגב כלפי מעלה והוא מעליי. הוא נתן לי את המכות מאחורה. אני לא זוכרת איזה מכות הוא נתן לי, גם עם יד ימין וגם ניסה להוציא לי את הטלפון מהיד, הכל קרה מהר מאוד".

7. וכך המשיכה המתלוננת להעיד (עמ' 9, החל משורה 16):

"תוך כדי נזכרתי שהבנות לבד באוטו. אז שחררתי את הטלפון מהאחיזה שלו, וברגע ששחררתי את הטלפון צעקתי לו גם הבנות לבד, הבנות לבד, גם שהוא ירד ממני. ברגע ששחררתי את הטלפון הוא ירד ממני באותו רגע. אני רצתי לבנות לאוטו, ראיתי אותן עומדות מחוץ לאוטו, הדלת הייתה עדיין פתוחה. רצתי לשם, לא הרגשתי אפילו שאני, שיש לי חבלות על הגוף, ולא היה לי טלפון, לא היה לי שום דבר, רציתי להתקשר למשטרה, רציתי שאמא שלי תבוא לקחת את הבנות, הרמתי ידיים וראיתי אוטו עם 2 גברים עובר, הם עצרו במרחק ובאו אליי. תוך כדי גם אני מבקשת מהנאשם שיחזיר לי את הטלפון והוא לא רוצה להחזירו ומקלל, היא שם אנדרלמוסיה כזאת, ש-2 הגברים הגיעו אמרתי להם הוא לקח לי את הטלפון תתקשרו לאמא שלי ולמשטרה. אין לי מה לעשות. הכל עף ממני. ואז ראיתי את המפתחות שלו, באמת הגברים התקשרו למשטרה, לאמא שלי, ראיתי את המפתחות של האוטו שלו בין שני המושבים, אז לקחתי את המפתחות אליי, אמרתי לו שתחזיר לי את הטלפון אני אחזיר לך את המפתחות. והוא לא ידע מה לעשות והוא התחיל לרוץ. הוא ברח אני זוכרת אולי הוא אפילו ניסה להיכנס לאוטו, ואז הוא קלט שהמפתחות לא שם, הוא ברח, אני ניסיתי לרוץ אחריו כי חשבתי שאולי הוא יזרוק את הטלפון איפשהו, הוא כמובן היה מהיר יותר ממני, לא ראיתי אותו. ביקשתי מ-2 הגברים שהיו ליד הבנות, שאני אחזור, מהר מאוד גם חזרתי, הגוף שלי מאוד כאב ולא היה לי בכלל סיכוי לתפוס אותו. כשחזרתי הגיעה משטרה. אמא שלי הגיעה. צילמו אותי, הבאתי למשטרה את המפתחות של הרכב שלו."

8. המתלוננת הופנתה ע"י ב"כ המאשימה לעדותה במשטרה מיום 20.8.21, שורות 9-12, בעניין אופן תקיפתה ע"י הנאשם ובעניין החבלות - "אני מציג בפניך את עדותך במשטרה מיום 20.8.21, בשעה 10:08, בשורה 9 עד שורה 12, מתואר פה איך הנאשם שכב מעליך ונתן לך אגרופים, ובשורה 16 רשום מה טיב החבלות. ...". וכך השיבה: בנוגע לחבלות, מסרה (עמ' 10, שורות 5-1):

"כן, יש לי עדיין צלקות. שפשופים וחבלות בידיים וברגליים. יש לי גם ברגליים צלקות עדיין" בנוגע לאופן תקיפתה ע"י הנאשם, מסרה (עמ' 10, שורות 7-10):

"הוא רץ, אני שמעתי מישהו רץ, ובאותה שניה שהסתובבתי הוא כבר הספיק לקפוץ עליי. זה היה באותו רגע. בשביל לשחרר לי את הטלפון מהיד הוא תפס לי את היד ונתן לי הרבה מכות ותוך כדי גם עם יד ימין שלו. אני לא בדיוק זוכרת מה היה. זה גם היה מאוד מהר. הכל היה מאוד מאוד מהר. כששחררתי את הטלפון זה הפסיק" 9. ולשאלת ביהמ"ש בנוגע לכאבים (עמ' 11, שורות 7-8):

"לביהמ"ש - איפה הרגשת כאבים? איפה הרגשת את המכות?"

ת. ביד ימין. השפשופים, הכאבים. גם ברגל, בצד ימין היה רוב הפגיעה שלי"

10. בחקירתה הנגדית המתלוננת נשאלה בנוגע לבנות ועמדה על כך שהן לא ראו את האירוע (מעמ' 15 שורה 20 עד עמ' 16 שורה 23):

"ש. הבנות שלך ראו את האירוע?"

- ת. לא.
- ש. למה אמרת לבת שנפלת ומשם החבלות?
- ת. כי אני שומרת על הנפש שלה.
- ש. ואם אני אגיד לך ש-2 הבנות בחקירות שלהן ציינו במפורש שהן ראו.
- ת. איזה חקירות היו לבנות?
- ש. חקירות.
- ת. איזה חקירות הבנות עברו שאני לא יודעת? מה? במשטרה? איך אני לא יודעת על דבר כזה.
- ש. מציג בפניך טופס סיכום חקירת ילדים
- ת. איך אני לא יודעת על דבר כזה? איך אני לא מאשרת דבר כזה? אני בשוק.
- ש. אני מפנה אותך לעמ' 3, טופס סיכום חקירת ילדים של הבת הגדולה אריאל - "כשהם חזרו ראיתי אותה נופלת ואבא לקח לה את הטלפון".
- ת. מה השאלה?
- ש. שאלתי אותך אם הבנות ראו אמרת שלא. אני מציג בפניך עדויות שהבנות אומרות בפני פסיכולוגית של ילדים שהם ראו את האירוע.
- ת. אתה יכול לחזור בת כמה היא? באירוע.
- ש. 5,6, זה משנה?
- ת. זה משנה, כי אולי בראש שלה, אולי היא המציאה, אולי זה מה שהיא חשבה.
- ש. אני ממשיך, היא אומרת, "היא נפלה ואבא לקח לה את הטלפון, אבא הרים את הטלפון".
- ת. "הרים את הטלפון, חטף לה את הטלפון, לקח לה והשאיר לה את הטלפון". גם אלמוג אמרה את אותו דבר. אם הוא השאיר לי את הטלפון, איך השוטר החזיר לי את הטלפון?
- ש. עמ' 2, גם אותה ילדה, "אבא רץ ואמא נפלה ואבא חטף לה". אלמוג, עמ' 2, סיכום עדות הנחקר..
- ת. אני אעזור לך. הן לא יודעות שום דבר. הן לא ראו.
- ש. היא נשאלה האם יודעת משהו שקרה לאמא, והיא השיבה בחיוב, "אבא חטף לה את הטלפון, אמא רצה, קיבלה מכה, ואבא חטף לה את הטלפון, אמא ואבא סיפרו לי וגם ראיתי".
- ת. מה השאלה?
- ש. אמרת שהבנות לא ראו כלום.

- ת. אני אגיד לך מאיזה סיטואציה הן ראו.. השלב של התקיפה, זה היה בשביל הבניין, הן לא ראו את זה כי הן היו ליד האוטו בכביש. אח"כ שיצאתי ומהרגע שיצאתי לידן וקראתי ל-2 הגברים שיבואו לעזור לי ושהוא רץ ואני ניסיתי לרוץ אחריו, זה הן כן ראו כי הן היו שם עד שאמא שלי באה לאסוף אותן.
ש. אז לפי מה שאת אומרת הן לא ראו את התקיפה כלל.
- ת. נכון. זה מה שאמרת. ואח"כ כדי לשמור ולהגן עליהן אמרתי להן שכשרצתי אחרי אבא נפלתי וזה כדי להגן עליהן."
11. הסנגור טען כי שתי הילדות הקטנות של בני הזוג העידו בפני חוקרת ילדים ומסרו הודעות דלות בפרטים. חוקרת הילדים התקשתה להעריך מהימנות ולפיכך אין לעדויות אלו משקל כלשהו, מה גם, כך לטענת הסנגור, שהטענה העיקרית העולה מהעדויות היא שהנאשם לקח את הפלאפון מהמתלוננת ועניין זה אינו שנוי במחלוקת.
12. המתלוננת סיפרה כי קודם לאירוע תמיד היו בינה לנאשם בעיות ואלימות. הרקע למקרה הספציפי שבכתב האישום הוא רצונו של הנאשם להפחית את המזונות שהוא משלם ומכיוון שהוא לא רצה שהמתלוננת תצלם אותו. לדבריה, היה לו חשוב לקחת לה את הטלפון על מנת למחוק את התמונה שהמתלוננת צילמה על מנת שהיא לא תשתמש בה (עמ' 10, שורות 12-19).
13. הסנגור תלה תקוות בכך, שהמתלוננת לא סיפרה לשוטרת, בשיחתן הטלפונית, אודות תקיפתה, ואולם גם טיעון זה אין בו כדי לסייע לנאשם: המתלוננת אמנם לא ציינה בשיחה הטלפונית את דבר תקיפתה, אך מיד עם הגעת השוטרת אליה, היא פירטה את מעשי הנאשם כלפיה, כולל תקיפתה, וכך נשאלה וענתה המתלוננת בעניין זה (עמ' 14, החל משורה 27):
- "ש... אני מציג דו"ח פעולה של קרן קרין השוטרת, השוטרת רושמת בפרטי טיפול האירוע, "שמעתי בחורה נסערת ובוכה שנתנה לי", "ז"א שדיברתם, "שנתנה לי את התיאור לבוש שלו ומסרה כי היא לקחה לו את מפתחות הרכב מאחר והוא לקח לה את הטלפון וברח רגלית לכיוון סטלה מאריס..." אז שוב אני שואל, האם שוחחת עם השוטרת? ת. אני לא זוכרת. היה סיטואציה.. יכול להיות שדיברתי עם שוטרת בטלפון.
- ש. אני מקריא מפרטי טיפול של האירוע של השוטרת קרן קרין וקנין.
- ת. אבל איפה זה רשום שזה בטלפון קרה? אני א' דיברתי בטלפון? אתה אומר עכשיו "עם המודיע". אתה מסיק שדיברתי איתה בטלפון. לא היה לי טלפון כי הוא לקח לי אותו בתחילת האירוע.
- ש. מדוע אין פרטים על תקיפה?
- ת. היא שאלה אותי אם הוא ברח. היא רצתה לדעת פרטים כדי לתפוס אותו"

14. בחקירתה הנגדית המתלוננת נשאלה האם היא מסרה את עניין התקיפה לשני העדים שיצאו מהרכב, והשיבה (עמ' 15, שורות 7-19):
- "ת. לא הייתי צריכה להתייחס. הם ראו. הם ראו אותי חבולה. לפני שהייתי צריכה להתייחס הם התייחסו לזה לבד. כי אני חבולה, ראו את זה עליי.
ש. מה זה התייחסו?
- ת. שאלו מה קרה, איך זה קרה. הם לא הבינו גם, תחשוב שעוצרים אותך באמצע היום, אישה, נכנסים רואים 2 ילדות בוכות, אני עם דם על הגוף, בן אדם מקלל אותי ברחוב, אני אומרת להם תתקשרו למשטרה אין לי איך להתקשר למשטרה, לאמא שלי, שאמא שלי תבוא לקחת את הבנות. היה שיח על הדבר הזה. להגיד לך בדיוק מה נאמר, אני לא זוכרת. אני מאמינה שהם יותר זוכרים ממני כי באמצע היום ב-10 בבוקר לעצור אנשים אמצע החיים לעזור לבחורה זה לא משהו שקורה כל יום. זה אירוע חריג.
- ש. האם את זוכרת אם אמרת לאותם 2 עדים שהנאשם תקף אותך?
ת. אני חושבת שכן"
15. עוד נשאלה בחקירתה הנגדית בנוגע לאגרופים (עמ' 17, שורות 15-23):
- ש. לגבי האגרופים, בחקירה אחת את אומרת נתן אגרופים בכל גופי. בחקירה אחרת את אומרת נתן אגרופים ביד כדי לשחרר את הטלפון, אז איפה האגרופים היו, בכל חלקי הגוף או ביד שמחזיקה את הטלפון?
ת. בכל הגוף אני זוכרת.
ש. אז למה לא ציינת..
ת. הכאב שאני זוכרת זה כאב בכל הגוף.
- ש. אני מקריא לך מהחקירה הראשונה - "התחיל להכות את היד שלי על הרצפה", האם על היד או על כל הגוף?
ת. גם על היד וגם בכל הגוף."
16. בנוגע לאיומים - המתלוננת נשאלה בעדותה הראשית (עמ' 10, שורות 20-30):
- "ש. אני מציג לך את עדותך השנייה במשטרה, בעדותך השנייה את מסרת שהיו איומים, תוכלי לפרט על עניין זה?
ת. אני לא זוכרת.

ש. תספרי לביהמ"ש על עניין האיומים.

ת. אני לא זוכרת.

ש. אני מקריא לך ותאשרי לי אם זה אמת. בדיוק באותו שלב אני שמעתי שמישהו מתקדם אליי בריצה, אני הסתובבת חצי סיבוב עם הגוף שלי ואז במקביל שמעתי את הנאשם אומר לי "את מצלמת אותי, יא בת זונה, אני אהרוג אותך", ואז הוא התנפל עליי ואז אני לא זוכרת". את מאשרת שזה אמת?

ת. זה מה שאמרת, כן. אבל עכשיו שאני מנסה להיזכר אם אמר את זה אני לא זוכרת. אבל אני מאשרת שזה מה שאמרת".

17. הסנגור ציין, כי כפי שניתן לראות בציטוט שהובא לעיל, שהמתלוננת טענה בשתי הזדמנויות "אני לא זוכרת". עוד נטען, כי מחקירתה הנגדית של המתלוננת עולה, שהיא לא הזכירה את עניין האיומים בחקירתה הראשונה, והסבירה זאת במילים "לא זכרתי את זה", וכך אמרה בחקירתה הנגדית (עמ' 19, שורות 6-17):

"ש. לגבי האיום, בחקירה הראשונה לא אמרת שום דבר על איומים. אני מפנה אותך לחקירתך השנייה, בשורה 34, "אני לא זכרתי את זה, אולי, אבל אני בטוחה שהוא אמר שהוא יהרוג אותי. מדוע ביום האירוע לא סיפרת כי במהלך האירוע הנאשם איים עליך בפגיעה, לא רק שלא סיפרת את זה ביום האירוע, גם לא סיפרת את זה לעדים. למה רק בחקירה השנייה, בשורה 1, גם אמרת על אירוע המילולי, של האיום, ואת אומרת אני לא זכרתי את זה, אולי. למה לא ציינת את זה בחקירתך הראשונה?

ת. לא זכרתי את זה.

ש. למה אמרת בחקירתך השנייה "אני לא זכרתי את זה, אולי"?

ת. זה מה שאמרת בחקירה השנייה. מה שאמרת בחקירה השנייה התכוונתי לזה. כרגע להגיד לך מה שהיה לפני שנתיים וחצי אני לא זוכרת.

ש. ז"א שבחקירה השנייה לא זכרת אם הוא היום או לא.

ת. בחקירה השנייה אמרת את זה, זכרתי את זה כנראה ככה."

18. המתלוננת העידה בפניי, ואין לי כל ספק, שהיא תיארה אירועים שהתרחשו עימה. עדותה הייתה עקבית, קוהרנטית, והשתלבה עם יתר הראיות בתיק. שוכנעתי, שביום האירוע, 20/8/21, בסביבות השעה 10:00, ליד ביתה של המתלוננת בחיפה, תיעדה המתלוננת את הנאשם באמצעות הטלפון הנייד שלה, וכשהנאשם ראה זאת, רץ לעברה, קילל אותה במילים "יא בת זונה", הפילה ארצה, שכב עליה, והחל לתת לה מכות באמצעות ידיו, בחלקי גופה השונים, וכן הטיח את ידה השמאלית, עימה אחזה את הטלפון, ברצפה, בכדי לגרום לה לשחרר את הטלפון, ככל הנראה בכדי למחוק את הסרטון שצילמה. בין המתלוננת לנאשם התקיימו הליכים בבית המשפט, בנושא גובה מזונות הילדים, ולטענת המתלוננת - עורכת הדין המייצגת אותה ביקשה ממנה לצלם את רכבו של הנאשם, כדי להוכיח שמצבו הכלכלי אינו גרוע, כפי שהציג, ובכך להימנע מהפחתת המזונות - וזו הסיבה שגרמה למתלוננת לצלם את הנאשם, וזו גם הסיבה שגרמה לנאשם לתקוף את המתלוננת, בכדי להוציא מידיה את הטלפון, וככל הנראה למחוק את מה שצילמה.

בנוגע לאיומים שנטען כי הנאשם השמיע כלפי המתלוננת, המתלוננת לא זכרה זאת בעדותה בפניי, וגם לא סיפרה על כך לעדי הראיה שהגיעו לאירוע, וגם לא זכרה זאת בהודעתה הראשונה במשטרה. במצב דברים זה, נותר בליבי ספק, שמא הנאשם אכן איים על המתלוננת.

השוטרת קרן וקינין

19. העדה משמשת כחוקרת בתחנת נשר ושימשה כסיירת בתחנת חיפה משך כ- 8 שנים לפני. בזמן הרלוונטי לאירוע שימשה כשוטרת סיור והגיעה למקום האירוע בעקבות דיווח שהתקבל במוקד 100, שם היא גבתה עדות מהמתלוננת, וציינה בדו"ח הפעולה שערכה (ת/1), שהבחינה בחבלות על גופה של המתלוננת, וכדבריה "הבחנתי בחבלות על גופה שפשופים ודם ושותפי צילם אותם בטאבלט ושייך אותם לאירוע" (ת/1).

20. בחקירתה הנגדית מסרה כי בדרכה לאירוע היא דיברה עם המודיע וכשנשאלה אם היא זוכרת אם דיברה גם עם המתלוננת, השיבה (פרוטוקול מיום 11.12.23, עמ' 25, שורות 2-10):

"ת. אם אני זוכרת ולא כתבתי את זה?

ש. דיברת עם המודיע בטלפון, בוא מסר לך דברים על האירוע, ואז דיברת עם המתלוננת בטלפון?
ת. כן.

ש. דיברת עם המתלוננת בטלפון?

ת. הוא נתן לי לדבר איתה בטלפון"

21. בהמשך נשאלה השוטרת, וענתה (עמוד 25 שורה 20-21):

"ש. לפי מה שרשום פה היא מוסרת לך שבעצם לקחו את הטלפון שלה וברחו איתו.
ת. כן.

ש. לפי מה שלא רשום פה, לא רשום על מישהי שמצאת במצוקה...

ת. "שמעתי בחורה נסערת ובוכה"

ש. נרשם שם משהו על אלימות? דיברו איתך על אלימות בשיחה הראשונית?

ת. מי מהם?

ש. המודיע או הגברת, המתלוננת.

ת. יש פה אדם שניגש לבחורה עם 2 ילדות. היא ביקשה להתקשר למשטרה מאחר והגרוש שלה תקף אותה. זה מה שנמסר לי ממנו. "שמעתי בחורה נסערת ובוכה...". ...
ש. המתלוננת לא אמרה לך שתקפו אותה?
ת. כנראה שלא. לא זוכרת. "

22. בדו"ח הפעולה, שסומן ת/1, שלאחר הגעתה לזירת האירועים :
" ... לאחר מכן הגעתי אל המקום פגשתי בבחורה יחד עם עוד שתי בנות קטנות שמסרה לי כי היום הגיע אבא שלהן ברכב אוודי והצביעה לי על הרכב שחנה בחניית נכים סמוך לבניין של הקורבן, על מנת לקחת אותן על פי הסדרי הראייה והיא ירדה להביא לו אותן ועל פי בקשת עורכת הדין שלה היא ניסתה לצלם אותו שהגיע ברכב חדש ... המודיעה מסרה כי ניסתה לצלם אותו בשקט בלי שיראה ובדיוק הוא הסתובב קלט אותה שהיא מצלמת אותו ורץ לכיוון שלה הפיל אותה על הרצפה והחל לאגרף אותה בכל אזורי הגוף ותפס לה את היד בה היא החזיקה את הפלאפון שלה והתחיל להכות אותה על הרצפה על מנת שהפלאפון ישתחרר מהיד והצליח לקחת לה את הפלאפון והיא תפסה לו את המפתחות של הרכב על מנת שלא יברח עם הפלאפון שלה והוא ברח רגלית...".
23. שוכנעתי, כפי שכבר ציינתי לעיל, שהנאשם תקף את המתלוננת וגם לה לחבלות, שתועדו והוגשו לבית המשפט. אמנם בשיחה הטלפונית שקיימה השוטרת עם המתלוננת, היא לא סיפרה לה על התקיפה, ואולם השוטרת ציינה מפורשות, שבמהלך השיחה הטלפונית הייתה המתלוננת "נסערת ובוכה". לאחר הגעת השוטרת לזירה, סיפרה לה המתלוננת מפורשות שהנאשם תקף אותה, וכפי שכתבה : "רץ לכיוון שלה, הפיל אותה על הרצפה, והתחיל לאגרף אותה בכל אזורי הגוף ותפס לה את היד בה היא החזיקה את הטלפון שלה והתחיל להכות אותה על הרצפה ...". מצבה הנפשי של המתלוננת, הזמנת המשטרה, ודבריה המפורשים לשוטרת, לאחר הגעתה, שהנאשם תקף אותה - כל אלה מחזקים את גרסת המתלוננת, ומובילים, יחד עם יתר הראיות בתיק, למסקנה חד משמעית, לפיה הנאשם תקף את המתלוננת.

בנוגע לאיומים - המתלוננת לא סיפרה לשוטרת שהנאשם איים עליה, וכפי שכבר ציינתי לעיל, קיים ספק בעניין זה -

ספק שאינו אומר, שהנאשם לא איים, אלא שלא הוכח באופן וודאי שהוא איים, ואין בספק זה כדי לפגוע פגיעה כלשהי, במהימנות המלאה שאני נותן בדברי המתלוננת.
השוטר עידן ביטון

24. העד משמש כשוטר ביחידת האופנועים בחיפה, ובזמן הרלוונטי לאירוע שימש כשוטר סיור. בעדותו בפני מסר כי הגיע יחד עם השותפה שלו למקום בו התרחש האירוע, בעקבות דיווח שהתקבל במוקד 100. בדו"ח הפעולה שכתב (ת/2), ציין, בין היתר, כי הנאשם לא נכח במקום עת הגיע, על כן הוא ניסה לאתר אותו, ללא הצלחה.

25. השוטר כתב בדו"ח (ת/2): "הגעתי למקום, פגשתי את המודיע, את האישה הקורבן הבחנתי בחבלות על ידה ורגליה, צילמתי את החבלות והוספתי לאירוע. שאלתי את המודיע שחר מה הוא ראה, אמר לי רק שנסע ברכב שלו וראה איש עם 2 ילדות צועקת לעזרה הוא ניגש אליה וראה את בעלה בורח לכיוון דרך צרפת כללי. לא ראה תקיפה". התמונות שצילם השוטר הוגשו לבית המשפט (ת/3).
26. השוטר הוסיף וכתב בדו"ח, כי לאחר הגעת הנאשם, הוא עצר אותו, וכשנשאל על הטלפון של המתלוננת, טען כי אבד לו באוטובוס, ומכיוון שלא היה לו ארנק, הסביר כי מדובר באוטובוס שהוא התגנב אליו.
27. מהדו"ח ת/2, ומהתמונות ת/3 עולה תמונה, לפיה הנאשם תקף את המתלוננת, והחבלות תועדו. עוד עולה, שהנאשם לא ידע להתמודד עם העובדה, שכל האירוע התרחש בשל רצונו להוציא בכוח את הטלפון הנייד של המתלוננת, מידיה, על כן בדה סיפור לפיו הטלפון של המתלוננת אבד באוטובוס, אליו התגנב כי לא היה ברשותו ארנק.
- אמה של המתלוננת - גב' ס"מ
28. האם לא הייתה עדה לאירוע, וכדבריה "באותו יום לא הייתי באזור, אלא באיזור טירה" (פרוטוקול מיום 11.12.23, עמ' 20, שורה 28).
29. העדה סיפרה כי קיבלה שיחת טלפון מהמודיע עלא חאג', שהיה עם המתלוננת ולבקשתה התקשר לאימה וביקש ממנה להתקשר למשטרה ולהזמין ניידת למקום האירוע (פרוטוקול מיום 11.12.23, עמ' 20, שורות 28-30).
30. העדה סיפרה שהגיעה לזירת האירועים, וכי הבחינה בחבלות על גופה של בתה המתלוננת, והוסיפה (פרוטוקול מיום 21.12.23, עמ' 21, שורות 11-25):
- "ש. האם סיפרה לך א' מה היה באותו אירוע?
- ת. כן. היא אמרה לי שהוא לקח אותם לאוטו, את הבנות, הוא הכניס אותם לתוך האוטו, וא' בגלל שהעורכת דין שלה ביקשה ממנה לצלם את הרכבים שהוא מגיע אליה, אז היא בחשאיות לא רצתה לעשות מזה סיפור, היא חצי סיבוב וצילמה, הוא כנראה קלט, היא צילמה והלכה, היא הייתה בטוחה שהיא לא יראה, המשיכה ללכת להיכנס לבניין והוא קפץ עליה מאחורה והעיף אותה לאספלט. היא נחבלה. ראיתי את החבלות על הגוף. הוא ניסה לקחת לה את הטלפון. היא לא רצתה. בסוף הוא לקח לה את הטלפון. זה מה שהיה.
- ש. את זוכרת באיזה מיקום בגוף היא נחבלה?
- ת. זוכרת בכתף יד שמאל ובברך ובקרסול.
- ש. היא סיפרה לך באיזה אופן הוא תקף אותה?

- ת. היא אמרה שהוא בא אליה מאחורה, דחף אותה, היא נפלה על האספלט והוא ניסה לקחת לה את הטלפון והיא לא הסכימה והיה ביניהם... הוא ניסה לקחת את הטלפון, היא לא נתנה לו, הוא ניסה בכוח לקחת את הטלפון".
31. גרסת האם עולה בקנה אחד עם גרסת הבת, והיא מחזקת אותה, ואני נותן אמון מלא בדברי האם, שהעידה באופן עקבי, ודברי תאמו ראיות מהימנות אחרות בתיק.
- העד שחר רינות
32. העד הינו אדם נשוי עם 3 ילדים, פיזיקאי, עובד בעיר התחתית בחברת סטרט אפ. בעדותו בפניי, תיאר העד את האירוע (עמ' 22, שורות 12-23):
- "זה היה מזמן. אני זוכר, זה היה יום ו' בבוקר, שיחקתי טניס עם חבר, נסענו חזרה, ואז פתאום ראינו שם אישה שצועקת ומסמנת למכוניות שמישהו יעזור. עצרנו שם בצד. בעיקר אני זוכר, מה שהכי נשאר לי חזק, זה הילדות שהיו שם על המדרכה ליד הכביש, ליד אוטו שעמד שם, הילדות נראות לי בערך בנות 4-5 כזה, היו לבושות חגיגי והיה נראה שהן מתרגשות והן נורא בכו. זה היה קשה שם. וזהו, ועמדה שם אישה ממרחק 10 מטר, עמד שם האבא, הם הסתכלו אחד על השני, זה הרגיש כזה סיטואציה שאף אחד לא יודע מה אמורים לעשות, הילדות עמדו בוכות, הם עמדו שם במרחק, האמא בכתה, והם עמדו ומה שאני זוכר זה שהיא אמרה שהוא לקח לה את הטלפון ושהיא שם עם הילדות והן כזה... באיזהו שלב היא ביקשה שנתקשר שניה למשטרה, ואז אמרה רגע תתקשרו לאמא שלי ושהיא תתקשר למשטרה, היא אמרה לנו את הטלפון, צעקה, ועלא חאג' התקשר, חבר שלי, היינו שם ביחד ברכב"
33. בהמשך עדותו, העד אישר את דבריו בהודעתו במשטרה מיום 12.9.21, לפיהם אמר כי הבחין בנאשם שעה שהחזיק בטלפון של המתלוננת וסירב להחזיר לה אותו (עמ' 22, שורות 24-31).
34. העד מסר בחקירתו הנגדית, כי לא היה עד לאליומות, וכדבריו (עמ' 23, שורות 1-12):
- "ש. כשעברת במקום האירוע, העד שאתה שומע "תעזרו לי, תעזרו לי", והעד שיש גבר ואישה שהם רחוקים זה מזה, כלומר לא ראית סוג של אלימות פיזית, משהו בסגנון?
- ת. לא. בכל הזמן שהייתי הם היו רחוקים אחד מהשני.
- ש. כלומר לא הייתה אלימות פיזית או מילולית?
- ת. לא. בהמשך, באיזהו שלב, הוא ברח במורד הרחוב, הוא התחיל לרוץ והיא רצה אחריו וביקשה שנשאר עם הילדות. וכשהיא חזרה היו לה שריטות על המרפק שהיא הראתה לנו. אני לא ראיתי אלימות משום צורה בשום שלב.
- ש. לפני שהם רצו, בהתחלה שהגעת וראית אותם, ראית סימני דם?
- ת. אני לא הסתכלתי ולא ראיתי.
- ש. רק שהם חזרו אחרי הריצה ראית?
- ת. כן, היא הראתה.
- ובהמשך אמר (עמ' 24, שורות 15-18):
- "ש. האם אתה זוכר מה עשה הנאשם, איך לקח לה את הטלפון? בשורה 10 בעדותך אמרת "לאחר שהיא חזרה שהיא סיפרה לנו שהבעל שלה דחף אותה, אבל היא לא פירטה מעבר לזה", אתה מאשר מה שאמרת?
- ת. מאשר"
- והוסיף (עמ' 24, שורות 5-9):
- "ש. אתה אמרת שהיא הראתה לך את החבלות, נכון?
- ת. כן. אם אני זוכר.
- ש. אני מרענן את זיכרוניך, בעדותך בשורות 13-14 שאל אותך החוקר אם ראית סימני אלימות על גופה וענית שלא הסתכלת על זה, אבל רק לאחר שהיא אמרה לך שהוא דחף אותה, התמקדת בזה ואז ראית שיש לה שריטות באזור המרפק, זה מה שראית. אתה מאשר את זה?
- ת. אני לא זוכר בדיוק אבל מניח שמה שאמרת שם זכרתי יותר טוב"
35. העד לא ראה את אירוע התקיפה, אך ראה את החבלות על גופה של המתלוננת, ראה את הנאשם רץ והמתלוננת רצה אחריו בדרישה לקבל את הטלפון שלה בחזרה, והמתלוננת אמרה לו שהנאשם דחף אותה. גם עד זה העיד באופן שוטף ועקבי, ואני נותן אמון מלא בדבריו. אמנם העד לא ראה את אירוע התקיפה, אך יתר דבריו, בעניין החבלות ודברי המתלוננת לפיהם הנאשם דחף אותה, תומכים בגרסת המתלוננת, ומחזקים אותה.
- העד עלא חאג'
36. העד הינו בן 42, במקצועו פיזיותרפיסט ועובד בקופת חולים כללית גליל מערבי, והוא מנהל מערך שיקום בית במחוז חיפה, נשוי ואב לשלושה ילדים, מתגורר בחיפה. בעדותו בפניי תיאר את שאירע ביום 20.8.21 (פרוטוקול מיום 1.5.24, עמ' 30, שורות 9-19):

"היינו בנסיעה חזרה מחבר שלי מאימון בוקר ובדרך הביתה ברח' טשרניחובסקי באיזור הבניינים הגבוהים עברנו ליד גבר ואישה והמשכנו ושמענו קריאה של בחורה שמבקשת שנעצור ונעזור לה, עמדנו בצד כמה עשרות מטרים מקדימה, ובאנו לראות, ומצאנו גבר ואישה שעמדו אחד מול השניה והיו שם שתי בנות קטנות שהיו בתוך הרכב, האמת ראיתי אותן בוכות וסוערות, והיה איך שהוא דין וחשבון בין הגבר והאישה, והיא ביקשה ממנו שיחזיר לה את הטלפון כמה פעמים ובסוף התברר שזה טלפון שלה והוא לא הסכים, היו ביניהם כל מיני וניסו להכניס את הילדות חזרה לרכב ואיך שאני זוכר שאז הייתה שיחה בין הבחור עצמו לעוד מישהו והבחור עזב והתחיל לרוץ לכיוון למטה, והאשה רצה אחריו, החבר שלהם אני זוכר שרץ אחריהם, ואחר כך הוא חזרו גם עם החבר שלי וגם הבחורה, הייתי עם שתי הבנות וניסיתי להרגיע אותן ואני זוכר שנתתי להן מים ואני לא ראיתי מה היה אחר כך אלא אני יודע שחזרה והייתה עם שריטות ביד."

37. בעדותו הראשית נשאל "אתה זוכר למה הנאשם החזיק למתלוננת את הטל'?", והשיב "היא אמרה שהיה איזה סכסוך ביניהם לדעתי ולבקשת העו"ד שלה שבקשה שתצלם אותו להראות שהוא פעיל ויכול כן לעשות דברים, משהו בקשר לתשלומי מזונות, שיעזור לה מבחינת הסכסוך ביניהם" (עמ' 30, שורות 22-25). העד לא ציין, שהמתלוננת אמרה שהנאשם תקף אותה, וכך נשאל וענה בעניין זה (עמ' 31, שורות 14-15):

"ש. לא אמרה שתקף אלא רק שתחזירו את טל' שלה?

ת. לא שמעתי שאמרה שתקף"

38. העד נשאל בעניין הוויכוח בין המתלוננת לנאשם (מעמ' 31 שורה 30 עד עמ' 32 שורה 8):

ש. שאתם ראיתם אותם עומדים, היה שם וייב של אלימות או רק ויכוח על הטלפון?

ת. הויכוח מבחינתי הוא אלים, אלימות פיזית או לא.

ש. לא התקרב או הרים יד בצורה מאיימת?

ת. לא"

39. עד זה אישר שהיה ויכוח אלים בין המתלוננת לנאשם, אישר שהתקשר לאימה של המתלוננת, לבקשתה, שהבנות היו נסערות ובוכות, שהנאשם סירב להחזיר למתלוננת את הטלפון שלה, ושהוא ברח והמתלוננת רדפה אחריו לקבלת הטלפון. עדותו של העד תואמת עדויות וראיות אחרות, ואני נותן אמון מלא בדבריו. אמנם המתלוננת לא אמרה לו, שהנאשם תקף אותה, אך הוא הגיע לאחר אירוע האלימות, וכל האווירה במקום הייתה אוירה של אחרי אלימות - ויכוח אלים, בנות בוכות, בריחת הנאשם עם הטלפון של המתלוננת. זה שהמתלוננת לא סיפרה על תקיפתה, אינו מוריד כהוא זה מאמינותה המלאה, שהרי המתלוננת לא אמורה לשטוח בפני כל מי שהגיע למקום, את מלוא הגרסה לגבי האירועים, במיוחד כאשר מיד לאחר מכן, אמרה לשוטרים מה התרחש, כולל תקיפתה ע"י הנאשם. סיכום פרשת התביעה

40. המתלוננת עשתה על"י רושם חיובי, ואני מקבל את דבריה ונותן בהם אמון מלא. גם עדי התביעה האחרים תמכו בגרסת המתלוננת וחזקו אותה, וההבדלים עליהם הצביע הסנגור נובעים מהטבע האנושי, שכל אחד רואה את הדברים בעיניו, וכן בחלוף הזמן מאז האירועים ועד לשמיעת עדותם בבית המשפט.

41. לא מצאתי שיש בכל ההבדלים עליהם הצביע הסנגור, כדי לפגוע פגיעה כלשהי במהימנות המלאה שאני נותן בדברי המתלוננת. בהמשך הכרעת הדין, אדון בגרסאותיו השונות של הנאשם, כגון בעניין "איבוד" הטלפון הנייד של המתלוננת, ואגיע למסקנה, לפיה אינני נותן כל אמון בדברי הנאשם, ואני מעדיף את גרסת המתלוננת על פני גרסתו. פרשת ההגנה

הנאשם

42. הנאשם נחקר פעמיים במשטרה תחת אזהרה - בחקירתו הראשונה מיום 20.8.21 (ת/19) הוא הכחיש כל אלימות כלפי המתלוננת, טען כי לא הרים עליה "אצבע" (שורה 15), וכי החביא את הטלפון שלה "באיזה שייח", לאחר שהיא לקחה לו את מפתחות הרכב. עוד אמר בנוגע לטלפון, כי "ראיתי מישהו שאני מכיר ונתתי לו" (שורה 23), והוסיף: שהיא תחזיר לי את המפתחות של האוטו אני יחזיר לה את הפלאפון" (שורה 11), והוסיף "בוא נגיד שהיא תחזיר את המפתחות אני אמצא את הפלאפון" (שורה 25).

43. ב"כ המאשימה טען, כי בחקירתו השנייה מיום 23.9.21 מסר הנאשם, שהוא ניגש למתלוננת מכיוון שלקחה לו את מפתחות הרכב ולא הצליח לנסוע עם בנותיו, וכן צילמה אותו וחיכתה בכוונה שהוא יפנה אליה במטרה לסבך אותו. עוד נטען, כי בנוגע לחבלות טען הנאשם, שהמתלוננת עשתה אותן לעצמה. עוד נטען, שהנאשם אישר בחקירתו, שבתו הקטינה צעקה לו שלא ירביץ למתלוננת, והוא אמר לה שהוא לא מרביץ (חקירתו מיום 23.9.21, שורה 50).

44. בעדותו בבית המשפט, במסגרת חקירתו הראשית, נשאל הנאשם והשיב בעניין הנ"ל כדלקמן (עמ' 34, שורות 9-21):

"ש. באירוע הזה, באת לקחת את הבנות, והיית אמור להיות סופשבוע, והבנות פיזית נכנסו כבר לאוטו, ובנות כמה היו אז?

ת. לפני שלוש שנים, היו 4 ו-6, אחת מהן הכנסתי לאוטו לכיוון המדרכה ולכיוון הכביש אמרה שתעזור לי להכניס את הילדה השניה, ושנכנסה לאוטו, המפתח לא נמצא בסוויץ אלא בתוך תיבה שהמפתח לידו, כשהיא עזרה לחגור את הילדה לקחה את המפתח ולא שמת לי לב לזה והלכה לכיוון הבית כנראה כדי לייצר פרובוקציה והתחילה לצלם ולא הבנתי מה קרה והאוטו נכבה ורצתי אחריה ותוך כדי שרצתי אחריה והילדות גם לא יכלו כבר לראות אמרה שראתה שכבר עברתי עיקול וקפצה על הרצפה והחביאה את המפתח ושמרה על הדברים שלה על הרצפה.

ש. מה הכוונה בדברים שלה?

ת. המפתח שהחביאה כמו גם הפל' שהיה לה ביד. לא נגעתי בה היא לא ידעה איך להגן על הדברים אלא הגנה על הדברים שלה עם הגוף שלה. באותו רגע הכנסתי את היד לקחת את המפתח והרגשתי את הפל' והלכתי חזרה כי ראיתי שני בחורים עם הילדות.

ובהמשך חקירתו הראשית (עמ' 35, שורות 12-15):

"ש. אתה מבקש שתיתן לך את הפל' תמורת המפתח, מה השוטרים אומרים?
ת. אמא שלי התקשרה נראה לי שהגיעה לשם וחזרתי למקום, לא אמרתי לשוטרים כלום רק שאחזיר לה את הפל'
ושאבוא. הפל' שלה נפל לי תוך כדי שרצתי והשוטר הציע לי שיבוא איתי עם האוטו ואחפש את הפל' ומצאתי אותו
ונתתי אותו לשוטר וקיבלתי את המפתח"

45. מהנ"ל עולה, כי גרסת הנאשם בבית המשפט בנוגע ל"איבוד" הפלאפון של גרושתו, שונה מגרסתו בחקירתו
המשטרית - שם אמר, שמסר את הפלאפון לאדם שהוא מכיר, ואילו בפני טען, שהפלאפון נפל תוך כדי ריצה.
בחקירתו הנגדית עומת הנאשם עם גרסאותיו השונות בנוגע ל"גורל" הטלפון של גרושתו: לשאלה מה עשה לטלפון
השיב "כשרצתי משם המשפחה שלה הגיעה הטל' נפל לי כשבאתי לעלות לאוטו והוא נפל לי בדרך" (עמ' 39, שורות
17-19), ובהמשך נשאל וענה כדלקמן (החל מעמ' 39 שורה 22):

"ש. מציג לך חקירתך מ 20/8/21 ש' 11. מצטט. שם אמרת שהחבאת את הטל' בין השיחים.
ת. ...הייתי בטוח שזה נפל לי באוטובוס, וכשעברתי עם השוטר שאמר שיבטיח לי באופן אישי שיחזיר לי את המפתחות
ושיביא לי שני שוטרים ושאעשה סיור ועשינו ומצאנו את הטל'".

ש. באותה חקירה ב 20/8 שורה 22 אמרת שראית מישהו שאתה מכיר ונתת לו את הטל'".
ת. לא זוכר דבר כזה. זוכר שהוא נאבד לי לא זוכר שנתתי אותו לאף אחד.

..

ש. בחקירתך אמרת שהחבאת בין השיחים ולאחר כמה שורות טענת שנפל למישהו?
ת. הלכתי כדי למנוע פרובוקציה הוא נפל לי ומצאנו אותו.
ש. אז זה שאמרת שמסרת למישהו זה לא היה?
ת. לא זוכר דבר כזה אלא זוכר שזה נפל לי.
ש. אמרת שנתת את זה למישהו?
ת. לא.
ש. אז אמרת שקר?
ת. לא. הטל' נפל לי תוך כדי ריצה. למי אני אתן אותו?

ש. עוד גרסה. בדו"חות פעולה של השוטרים שהגיעו למקום בעקבות האירוע, אמרת שאבדת את הטל' באוטובוס.
 ת. אוקי".

ש. איזו גרסה יותר נכונה, נפל, בשיחים, נתת למישהו, באוטובוס?
 ת. שנאבד לך משהו אתה לא יודע איפה הוא. לא ידעתי איפה הוא, הוא נאבד. יכול להיות שנפל לי באוטובוס ויכול להיות בשיחים, מה האישו של הטל' כאילו? נפל נאבד? מה האישו? מה קשור טל' לאלומות? זה קרה איזה 20 דקות אחרי האירוע.

ש. בכל הגרסאות שלך אתה משקר ומציג מצד אחד עובדה ומצד שני משהו אחר לגמרי
 ת. שנאבד לך משהו אתה לא יודע בדיוק איפה נאבד והייתי בשביל ובשיחים ובאוטובוס ויכול להיות שנפל איפה שהוא וביקשתי מהשוטר לעשות סיבוב ולחפש ואם לא הייתי מוצא שם אולי הייתי מוצא באוטובוס, אני לא יודע איפה נפל ונאבד.

ש. אתה יודע שלשקר זו עבירה?
 ת. ברור.

ש. אני אומר לך שהחבאת את הטל'. מה אתה אומר?
 ת. הוא נפל לי ונאבד לי.

ש. בעצם אתה מודה שהטל' היה ברשותך?
 ת. כן"

46. בחקירתו הנגדית אמנם הנאשם קשר את עצמו לאירוע, אך הוא הכחיש כי איים ותקף את המתלוננת (עמ' 37, שורות 21-9):

"ש. אני אומר לך שהמתלוננת צילמה אותך כדי להוכיח שאתה יכול לשלם מזונות. בתגובה קיללת ואיימת שתהרוג אותה. איך אתה מסביר את זה?
 ת. לא היה ולא נברא שום איום או קללה גם כי ידעתי לאן היא חותרת, וזה שאני נוהג ברכב של חברה זה לא אומר על המזונות. לא נגעת בה באצבע. לא דחפתי אותה. אני בחור יחסית גדול ואני כבר 100 קילו והיא 30 קילו ואם היא במצב צב על הרצפה ואני נותן לה אגרופי היה צריך להיות סימן, יכול להיות שאין סימן לדבר הזה? הגיוני שאתן לה אגרופים לראש ולצלעות ולא יהיה סימן?
 ש. אם אתה אומר שלא תקפת ולא איימת, היא משקרת?
 ת. אמת.
 ש. למה שתשקר?"

ת. היא רוצה לסבך אותי ובנתה את כל הסיטואציה הזו כמו פעם קודמת כדי להרוס לי כל פעילות חברתית. אם הייתה אומרת במשטרה שלקחתי את הטל' שלה באותו רגע הייתי נוסע ולכן הוסיפה שאימתי וכדומה"
47. וכך בהמשך חקירתו הנגדית (מעמ' 38 שורה 29 עד עמ' 39 שורה 8):
"ש. אמרת שקפצה על הרצפה והחזיקה את הפל' שלה והמפתח?

ת. נכון.

ש. למה בחקירתך הראשונה והשניה לא סיפרת לחוקרים שהיא בכלל קפצה על הרצפה? מפנה לחקירתך
מ-23/9/21 ש' 26. מצטט.

ת. אין לי מושג למה לא אמרתי שקפצה... האמת לא יודע. "

48. כשהנאשם רואה שגרסתו אינה מחזיקה מעמד, או שהיא נסתרת בראיות אחרות, ואפילו מדבריו הוא, אז הוא מחליט ל"שדרג" את גרסתו, ומוסיף פרטים שלא אמר קודם, או שמשנה פרטים, כמו העניין של "איבוד" הטלפון של גרושתו. בית המשפט היה ער לבעייתיות שבגרסת הנאשם, בנוגע להושטת ידו אל מתחת לגוף המתלוננת, והוצאת הטלפון משם, על כן הפנה שאלות לנאשם (עמ' 39, שורות 9-14):
"לשאלות בית המשפט

נכון שאמרתי שנשכבה על הפל' עם הבטן כלפי הרצפה וחבקה הדברים שלה מתחת לגוף שלה?
ת. נכון

ש. איך הצלחת להוציא את הטל'?

ת. הכנסתי את היד מתחת לגוף שלה והגעתי לטל' ומשכתי אותו בכוח. מצב של אגרופים מה שהיה לא היה ולא נברא במקרה הזה לא הרבצתי לה ובעתיד בחיים לא ארים בכלל עליה ובכלל ידיים ואם הייתי מרים ידיים היה אולי סימן, והגיויני שאין שום דבר?

49. הנאשם נשאל בנוגע לחבלות על גופה של המתלוננת והשיב כי "חבלות יכולות להיגרם אולי מתקיפה אולי מכך שזרקה את עצמה לרצפה ולא אתפלא אם עשתה זאת לעצמה ושפשפה את עצמה על הרצפה" וכי "אין לי מושג איך זה נשבע לך. לא ראיתי את החבלות" וכי "יש מצב שעשתה זאת לעצמה. אני לא יכול לעשות לה דבר כזה" (מעמ' 40 שורה 27 עד עמ' 41 שורה 1).

50. למרבה הצער, הנאשם החליט להכפיש את המתלוננת, בכדי לחלץ את עצמו מהתסבוכת אליה נקלע, והוא יחס לה "ביום" החבלות בכדי להצדיק כביכול את תלונתה נגדו. אני דוחה מכל וכל את ניסיונו זה של הנאשם להטיל דופי במתלוננת, שעשתה עליו רושם חיובי, ואני מעדיף את גרסתה המהימנה, על פני גרסתו הבלתי אמינה.

51. גם בעניין בריחתו מהזירה מסר הנאשם גרסת בלתי אמינה - לשאלה מדוע ברח השיב, כי "לא רציתי להסתבך עם המשפחה שלה, מי שלא יבוא, אבא שלה אח שלה אמא שלה" (עמ' 41, שורות 7-2) - גם טיעון זה של הנאשם אין בידי לקבל - אם לטענתו לא עשה דבר, אז למה לו להסתבך, והנימוק היחיד לבריחתו נעוץ בכך, שהוא תקף את המתלוננת, וחשש מהגעת המשטרה ופתיחת הליכים נגדו, וזו סיבת בריחתו.

52. הנאשם נשאל מדוע בתו הגדולה צעקה וביקשה ממנו לא להרביץ לאמא שלה, ותשובתו - "הילדה מדמינת אולי. היא לא יכלה לראות את הסיטואציה בכלל בשום פנים ואופן. ..." (עמ' 41, שורות 25-8) - הנה לו הנאשם, שלא הסתפק בהכפשת גרושתו, אלא הוסיף והכפיש את בתו שלו, והכל בכדי לחלץ עצמו מהתסבוכת אליה נקלע.

53. בנוגע לאיומים על גרושתו, הנאשם הכחיש זאת (עמ' 35, שורות 19-16):

"ש. ואז גרושתך טענה בבלבול ובצורה לא עקבית שאימת עליה, מה אתה אומר על זה?
ת. לא דיברתי איתה.

ש. אמרה שאמרתי שתהרוג אותה.

ת. אני יודע שהיא רוצה לעשות... לא אימתי בשום פנים ואופן, מילה לא אמרתי לה"

54. כפי שקבעתי לעיל, בניתוח עדותה של המתלוננת, אמנם נתתי אמון מלא בדבריה, ואמנם לא נתתי כל אמון בדברי הנאשם, ואולם, נותר בליבי ספק, שמא הנאשם לא איים על המתלוננת, ומשלא הוכח דבר האיום מעבר לכל ספק סביר - אין לי אלא לזכותו מביצוע עבירה זו, וזאת מחמת הספק. מובהר בזאת, שאין בזיכוי זה כדי לפגוע פגיעה כלשהי במהימנות המלאה שאני נותן בדברי המתלוננת, והזיכוי נובע מהצורך להוכיח את העבירה מעבר לכל ספק סביר, ולא כך הדבר בעניין האיומים.

המסגרת הנורמטיבית

55. העבירה שעניינה איומים קבועה בסעיף 192 לחוק העונשין, וזו לשון הסעיף:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".
56. כפי שכבר קבעתי ונימקתי לעיל, לא שוכנעתי, מעבר לכל ספק סביר, שהנאשם איים על המתלוננת כי יהרוג אותה, ובשל הספק שנתר בליבי - אני מזכה את הנאשם מביצוע עבירה זו.
57. העבירה שעניינה תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג, קבועה בסעיפים 380 + 382(ג) לחוק העונשין, וזו לשון הסעיפים:

"380. התוקף חברו וגורם לו בכך חבלה של ממש, דינו - מאסר שלוש שנים".
"382(ג). העובר עבירה לפי סעיף 380 כלפי בן זוגו, כמשמעותו בסעיף קטן (ב), דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה".
58. הוכח בפניי מעבר לכל ספק סביר, כי ביום 20/8/2021 בסביבות השעה 10:00 הגיע הנאשם בסמוך לבניין בו מתגוררת גרושתו, המתלוננת, ברח' טשרניחובסקי בחיפה, ובעודו מלווה את בנותיו ודואג לכניסתן לרכבו, החלה המתלוננת לצלם את הנאשם, זאת לבקשת עורכת הדין שלה, שביקשה ממנה לצלם את רכבו של הנאשם, כדי שהצילום ישמש אותה בתביעת המזונות. הנאשם הבחין במתלוננת, רץ לעברה, קילל אותה, הפילה ארצה, נשכב מעליה, והחל לתת לה מכות, באמצעות ידיו, בכל חלקי גופה, תפס בידיה השמאלית, בה אחזה את הטלפון שלה, הטיח את ידה ברצפה עד שהטלפון נשטט מידה, ואז הנאשם לקח את הטלפון ועזב את המקום. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלוננת שפשוים שטחיים במרפק ובברך שמאל, נפיחות קלה, רגישות בקרסול ימין, והגבלה קלה בתנועה.

59. אני דוחה את טענת הסנגור, לפיה הנאשם לא תקף את המתלוננת, אלא הוא ניסה לחלץ ממנה את מפתחות רכבו, אותם לקחה קודם לכן, וכפי שכבר קבעתי, גרסת הנאשם נמצאה על ידי בלתי מהימנה, ואני מעדיף את גרסת המתלוננת על פני גרסתו. אמנם המתלוננת אישרה שלקחה את מפתחות רכבו של הנאשם, ואולם היא עשתה כן לאחר שהותקפה ע"י הנאשם, בכדי לגרום לו להחזיר לה את הטלפון הנייד ולא לברוח ברכבו, ואין קשר בין לקיחת המפתחות, לתקיפת המתלוננת ע"י הנאשם קודם לכן. אני גם דוחה את טענת הסנגור, לפיה הנאשם עשה שימוש בכוח סביר להחזרת מפתחות רכבו - ראשית, הנאשם תקף בברוטליות את המתלוננת, ושנית - התקיפה התרחשה לפני נטילת מפתחות הרכב, ומטרת נטילת המפתחות באה כדי למנוע מהנאשם מלברוח עם רכבו, כשהטלפון של המתלוננת עימו.

טיעונו הנוסף של הסנגור, לפיו החבלות שנגרמו למתלוננת יכלו להיגרם שעה שהיא התכופפה וניסתה לסוכך ולמנוע מהנאשם מלקחת את המפתחות, סותר את דברי הנאשם עצמו, כאשר נטען כי אמר בהודעתו במשטרה כי המתלוננת עשתה אותו לעצמה, ואילו בפניי אמר, "שחבלות יכולות להיגרם אולי מתקיפה, אולי מכך שזרקה את עצמה על הרצפה, ולא אתפלא אם עשתה זאת לעצמה ושפשפה את עצמה על הרצפה". טיעון זה אינו מקובל עליי, ומדובר בטיעון כללי וסתמי, שמטרתו לנסות בכל זאת לחלץ את הנאשם מהתסבוכת המשפטית אליה נקלע. הנאשם תקף את המתלוננת וגרם לה לחבלות, וכל הסבר אחר לאירוע זה אינו מתקבל על הדעת. מכאן, המסקנה היחידה העולה מחומר הראיות, והוכחה בפניי מעבר לכל ספק סביר, שהנאשם תקף את המתלוננת גרושתו, וגרם לה לחבלה של ממש.

סוף דבר

60. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים, ולאחר שבחנתי היטב את חומר הראיות, הגעתי למסקנה, לפיה לא עלה בידי המאשימה להוכיח כנדרש את עבירת האיומים, וכן עלה בידיה להוכיח כנדרש את העבירה שעניינה תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג, על כן הנני קובע כדלקמן:
בנוגע לעבירת האיומים - הנני מזכה את הנאשם מביצועה, וזאת מחמת הספק.
בנוגע לעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג - הנני מרשיע את הנאשם בביצועה.
ניתן היום, י"א תמוז תשפ"ד, 17 יולי 2024, במעמד כל הצדדים.